

Kritika

34. SUSRET KAZALIŠNIH AMATERA ZAGREBA

DUBRAVKA CRNOJEVIĆ – CARIĆ

Jedna od ponajboljih predstava ovogodišnjeg SKAZ-a. Tekst je izvrstan: velika je stvar da mladi autor, početnik, napiše tako dojmljivu dramu i izbjegne brojne zamke koje prijete uradcima što, poput ovog, tematiziraju odnos pojedinca i države. Predstava je izvedena izvan kazališne zgrade, i jedan od pokazatelja uspjeha i kvalitete jest zasigurno i činjenica da su polaznici, koji bi zastali, ostajali pratiti predstavu sve do njezinog svršetka.

Osim toga, ova je bogata izuzetnim glumačkim kreacijama. Čitav ansambl sjajno igra, kolektiv se dobro međusobno osjeća, ni u jednom trenu koncentracija ne pada. No, ipak bih izdvojila tri glumačka ostvarenja: Luku Vucića kao Pjevača, Petra Atanasoskog u ulozi Sve znam te Mariju Majerić u ulozi Sestre.

JELENA POPOVIĆ VOLARIĆ

Odličan tekst mladog autora, koji govori o, već davno prožvakanoj, temi totalitarizma i represije na jedan posve svjež i gotovo (dramaturški) bez greške odrađen način: kroz prizmu međuljudskih odnosa. Redateljski je vrlo spretno pokazana apsurdnost situacije u korekcijskoj ustanovi u neimenovanoj republici, tako što se na njoj nije inzistiralo, već se fokus prebacio na unutarnje svjetove kažnjenika kojimasi oduzeti identiteti već u startu, odnosno, vlastita imena. No ljudima je ipak, čini se, individualnost nemoguće oduzeti: kao brojevi, pobunjenici opet dobivaju imena te se pokazuju u punom zamahu svojih karaktera. Glumci su takve zahtjevne uloge uz gotovo jednaku razinu uspjeha odlično iznijeli. Posebno treba istaknuti poziciju publike, s čijom se odgovornosti redatelj poigrao stavivši ih pred „ogledalo“, kao i činjenicu da je kao spas ponuđena sama – ljubav, i to ne klišeizirana, već ljubav brata i sestre. S obzirom da je predstava i scenski, i glumački, i dramaturški zaista zaslužila visoku ocjenu, voljela bih kad bi kraj bio malo podvučeniji, odnosno, kad bi se iskoristila napetost stvorena u trenutku kad lik „klauna“ (Sve Znam) nehotice otkrije tajnu brata i sestre, podcrtavajući tako besmislenost prikazanog društva, duplirajući tezu cijele predstave, a ta je da je svaki pojedinac odgovoran za stanje u društvu, bio nehotično ili namjerno ravnodušan. Definitivno jedna od najboljih predstava na ovogodišnjem SKAZu.

HRVOJE IVANKOVIĆ

Odličan tekst (punokrvni dijalog, vješto skicirani karakteri, zanimljiv preokret na kraju), na tragu Pinterovih i Bondovih drama na temu antiutopije i totalitarizma. Precizna i nenametljiva režija Zorana Skalickog, s posebno iskazanim osjećajem za simultaniteta zbivanja na sceni, te usmjerenje pasivne igre, omogućila je osmeročlanom ansamblu punokrvnu izvedbu, sa seriozno izrađenim odnosima, te izvrsno portretiranim likovima – u rasponu od realističnog do karikaturalnog i grotesknog. U ansamblu bez slabih mjesta posebno su se istakli Marija Majerić, Petar Atanasoski, Luka Vucić i Hrvoje Horvat.